

Facklan & Svärdet

Kapitel 1

Jag satt på mitt hotellrum i London. Jag kände mig rastlös och funderade på att gå en runda till Buckingham Palace, som bara låg ett par kvarter bort. Även om jag visste att jag var på rätt plats vid rätt tidpunkt, var detta en av mina svåraste tjänsteresor någonsin.

Jag började tänka på profetian som förebådat denna resa. Jag lutade mitt huvud tillbaka i stolen för att vila ett ögonblick. Plötsligt var jag i en annan värld.

Jag stod på en strand. Vågorna skvalpade stilla vid mina fötter. Jag tänkte: "Jag måste drömma!", men jag visste att jag inte sov. Jag tittade på himlen, som strålade av färger. Den var inte lik någon soluppgång eller solnedgång jag någonsin sett. Jag grubblade över varför jag inte kunde avgöra om det var soluppgång eller solnedgång.

Sedan lade jag märke till luften. Den var inte bara klar och frisk. Jag kände att jag föryngrades för varje andetag, mitt sinne upplivades och mina tankar blev allt vaknare och klarare.

På håll såg jag berg och började iakttä dem. De verkade vara minst åtta mil bort, kanske mycket längre bort. Luften var så klar att det var svårt att avgöra. Jag älskar berg och har sett en del av de mest majestätiska som världen rymmer, men dessa var underbarare än några jag någonsin sett. De var som stora fästningar som utstrålade styrka och fasthet, samtidigt som de var gästvänliga och inbjudande.

Sedan tittade jag ner på vattnet mellan bergen och mig och undrade om det fanns en väg runt så att jag kunde ta mig fram till bergen. Fastän de var så långt borta drogs jag som en magnet till dem och ville dit omedelbart.

Jag kände mig tvungen att titta lite närmare på vattnet. Även det var kristallklart, med en antydning till blått, och utgjorde en härlig kontrast till himlen. Jag undrade om det kunde finnas en mer fullkomlig plats. På något märkligt sätt kändes det som hemma, som den plats jag hörde hemma på. Jag blev levande på ett sätt som var mer än underbart. Det var som att vakna upp i verkligheten, men en mycket härligare verklighet.

Jag lade märke till en figur som kom mot mig på stranden. På långt håll kunde jag se att han bar en fackla. Den lyste med samma färg som himlen. Genast visste jag att det var Herren. Jag kände igen hans sätt att gå, målmedvetet men utan brådska. Han har aldrig bråttom, eftersom tiden är underordnad honom. När han kom närmare kunde jag se att han bar en vit mantel med ett gyllene skärp, som var knäppt fram till. Nedre fällen på hans klädnad hade ett mönster av guld, liksom fällen på ärmarna.

”Det är solnedgång och soluppgång”, sade han. ”Solnedgång på en plats är soluppgång på en annan. Du lever i en tidsålders skymning, och i en annan tidsålders gryning. Det är därför du är här; för att få kunskap om slutet på den tidsålder som du lever i och om början på den som gryr.”

När han kom närmare räckte han ut facklan mot mig för att jag skulle ta den.

”Den är din” sade han. ”Jag tände denna eld, men du måste hålla den vid liv.”

När jag tog facklan överraskades jag av att den var så lätt, vilket fick mig att tänka att den nog också var skör.

Herren besvarade mina tankar. ”Den är varken lätt eller skör. Den har mer substans och vikt än själva jorden. Detta är min närvaros ljus. Om jag inte vore nära dig, skulle du inte kunna hålla den. Om du avlägsnar dig från min närvaro kommer den att bli tung. Om du kommer väldigt långt bort från mig, kommer du att bli tvungen att lägga ner den. Då kommer någon annan att plocka upp den och bära den. Du får lov att bära den så länge du håller dig nära mig.”

Medan jag betraktade facklan fortsatte Herren: ”Denna fackla andas himmelsk luft, inte jordisk. Ingen makt på jorden kan släcka den, om fackelbäraren vandrar med mig i det himmelska. Dess ljusstyrka och kraft beror på fackelbärarens liv och på hur nära mig han håller sig.”

Jag tittade fortfarande på facklan när Herren började vandra längs med stranden. Han hade bara tagit ett par steg, när jag märkte att facklan började bli tung. Jag skyndade mig att komma ifatt honom. Då hörde jag en annan röst bakom oss tala.

”Till och med själva facklan kan avleda din uppmärksamhet från att följa honom.”

Jag vände mig om och såg en medelålders man klädd i en enkel munkkåpa. Han hade ett allvarligt men glatt ansikte. Han fortsatte att tala medan vi alla gick.

”I din tid kommer lika många att bära denna fackla som i summan av tiderna före dig. Du kommer att känna igen dessa fackelbärare när du möter dem. Ni måste uppmuntra och hjälpa varandra. Eftersom ingen av er kan stå ensam, måste ni förena er med andra fackelbärare. När ni gör det, kommer ni att kunna övervinna kraften i den ondska som kommer att konfrontera er. Ni kan befria människor, städer och till och med nationer med facklans ljus.”

Då märkte jag att facklan andades – den var levande! Jag tog tag i den med båda händerna, och en våg av kraft flöt genom mig, som om jag hade slutit någon slags strömkrets. Min syn förbättrades, mitt sinne blev ännu klarare och jag kände hur min styrka växte. Jag kunde inte förstå hur någon kunde lägga en sådan skatt åt sidan.

”Du har ännu inte känt dess smärta”, insköt Herren. ”Jag uppehåller universum med mitt ord. Det är mitt ord som ger dig förmågan att hålla denna fackla. Facklan är min närvaros ljus och är också vad du kallar ’en rörelse’. Jag är den

levande sanningen, och sanning som lever är alltid i rörelse. I begynnelsen var den helige Ande i rörelse och han har inte slutat med det. Liv rör sig.”

Munken som gick med oss tillade: ”I honom lever vi och rör oss. Den helige Ande är alltid i rörelse. När han rörde sig över den formlösa tomheten, kaos, frambringade han liv¹. Det är hans syfte – att förvandla det kaos som ondskan har åstadkommit i världen till liv i en ny skapelse. När du rör dig med Andens liv kommer din ande att andas kreativitet.”

”Vem är du?” frågade jag.

”Jag är den du kallar ’Tomas à Kempis.’”

”Jag är hedrad”, sade jag. ”Jag känner väl till dina skrifter. De höll mig uppe under några mörka tider. Faktum är att jag tycker de är några av de mäktigaste skrifter jag funnit vid sidan om Bibeln.”

Tomas fortsatte som om han inte ens hade hört min anmärkning. ”Tider av stort mörker kommer snart över jorden. Det var mörker på jorden under min tid, men inte så mycket som du kommer att se. Kom ihåg att du aldrig kommer att vara i mörkret om du håller dig tätt intill Herren. Facklan du bär har varit källan till varje sann Andens rörelse. Ledarna i dessa rörelser var alla fackelbärare. De rörelser som upphörde att vara i rörelse, och därför slutade leva, gjorde det på grund av att facklan lades åt sidan. Om du ska härda ut intill änden måste du hålla dig nära Källan till ljuset och elden. Han rör sig, och du får inte sluta vara i rörelse.”

Herren tecknade till Tomas att komma till hans sida. Hans kärlek till Tomas var uppenbar, när han lade sin hand på hans axel.

”Människor tänkte på Tomas som en ödmjuk arbetare, den som skulle laga mat, diska, rensa ogräs i trädgården – men också han bar denna fackla. Från sin post vid diskhon blev han mäktigare än kungar och kejsare. Han profeterade för miljoner genom generationer. Än idag går mitt budskap fram genom hans skrifter för att förbereda dem som ska komma. Du kan vara mäktigare genom att diska och förbli nära mig än du skulle vara om du ledde arméer eller nationer samtidigt som du drev bort från mig.”

Medan vi fortsatte vår vandring började Tomas tala igen.

”Den här facklan erbjuds alla hans budbärare. Bara några få har burit den och ännu färre har burit den speciellt länge.” Inte många har lärt sig att förbli i hans närhet. Om du förblir nära honom, kommer du att ta med dig det du ser och känner här och ingjuta det i många andra. Många kommer att dras till honom genom detta. Om du tar facklan, och sedan lägger ner den, kan du i stället bli använd till mycket ont.”

”Hur skulle någon, som har sett Herren och burit denna hans närvaros fackla, kunna bli använd till att göra ont?” protesterade jag.

”Facklan ger sina bärare stort inflytande. De som har burit den och sedan lagt ner den, gjorde ofta så eftersom de började uppskatta facklans inflytande mer än hans närvaro. När de gled bort från honom, blev facklan för tung för

dem, och de lade den åt sidan och började ersätta hans ord med sina egna. Det är så mänskliga doktriner och traditioner har kommit till – och fördunklat hans Andes inflytande över mänskligheten. Det har skett med varje rörelse hitills. Tror du att du kan lyckas bättre än alla de andra fackelbärarna?”

Jag kände allvaret i denna varning. Jag kände mycket väl till min benägenhet att driva bort från att söka Herren och från hans närhet. Jag kände också till min stolthet och mitt övermod som ibland fick mig att tänka att mina tankar var hans tankar och att mina ord var hans ord.

Till och med nu i hans närvaros härlighet, kom en rysning över mig där vi gick. När jag väl fått denna fackla skulle mina misslyckanden bli uppblandade med hans ljus och många människor påverkas. Jag tänkte på mina tidigare misslyckanden i tjänsten och sedan på mitt misslyckande i affärsverksamheten. För varje nytt misslyckande hade förödelsen blivit allt större. Nu växte min tjänst igen. Klarade jag av att bära tyngden av detta ansvar? I nästan varje viktig avseende hade allt jag påbörjat i det förflutna slutat med ett misslyckande. ”Skulle det bli annorlunda den här gången?” tänkte jag.

Herren såg på mig på ett sätt som uttryckte både vänlighet och förlåtelse, men samtidigt kände jag skärpan i varningen jag var här för att ta emot.

”Min Ande ska gå med dig och överbevisa dig om din benägenhet att driva bort från mig. Men du måste ändå följa min Ande. Inte ens fackelbärarna blir tvingade att följa mig. De som inte älskar mig mer än synd och ondska kommer alla att falla. Alla som inte älskar sanningen mer än människors lovord kommer att falla. Men om du älskar mig och min sanning mer än avgudarna som världen nu tillber, kommer du inte att falla. Detta kommer att bli ditt dagliga val – att följa mig eller att tjäna avgudar som lätt kan överskugga dinhängivenhet för mig.”

Jag tog ett mycket fastare tag i facklan. När jag gjorde det kände jag så mycket energi flöda genom mig att det var som om varje cell i min kropp vaknade till liv och blev redo att springa framåt. Jag tänkte på Romarbrevet 8:11: **”Och om hans Ande som uppväckte Jesus från de döda bor i er, då skall han som uppväckte Kristus från de döda göra också era dödliga kroppar levande genom sin Ande som bor i er”**. Närheten till honom fick min dödliga kropp att bli levande på ett sätt jag aldrig tidigare upplevt.

När jag fick liv på detta sätt, började jag inse att *allt* på denna plats levde – träden och gräset, men på ett märkligt sätt också själva bergen. Till och med molnen försökte tala på något sätt. Det kändes helt naturligt. Det var rätt. Jag upplevde en sorts gemenskap med allt jag kunde se. Under tiden jag insöp allt detta fortsatte Herren:

”Nu är det dags att visa jorden att himlen existerar. Sänk facklan mot havet.”

Jag sänkte den tills den rörde vid vattenytan. Sedan sänkte jag den ytterligare tills den var fullständigt under ytan. Facklans eld fortsatte att brinna klart och var till och med ännu vackrare under vattnet. Då fattade vattnet eld. Flammor spred sig från facklan och gled fram mot horisonten. Det skedde sakta och

stadigt, vilket påminde mig om hur Herren gick. Jag undrade om havet kanske bestod av något slags bränsle. När jag tittade lite närmare kunde jag se att även det var levande!

Jag lade märke till hur elden brann. Det kom ingen rök, inga ångor. Den avgav en del värme, men en mjuk genomträngande värme, som verkade förlösa ännu mer energi på insidan av mig. Den tilltog medan jag stod kvar. Snart kändes det som om jag skulle kunna hoppa över ett hus eller kanske till och med lyfta ett. Det var en fantastisk, underbar känsla. När jag fick liv, förenades jag med en livskraft som fyllde mig med hela sin styrka. Det var som att uppnå en andlig kritisk massa².

Tomas tittade noggrant och nyktert på mig. Sedan tillade han:

”När du förblir i honom och gör hans vilja, börjar du flöda med hans livskraft som finns i allt levande. På så sätt växer livet också i oss, när vi hjälper andra att komma till liv. Fall inte för frestelsen att tillbe denna livskraft; du kommer bara att förbli på livets stig om du söker livets källa.”

Jag visste att detta var en annan viktig varning. Detta var fällan som många kulturer och new age-rörelser fallit i. Trots detta ville jag minnas känslan. Jag visste att alla som någon gång smakat på denna livskraft skulle bli beroende av den för all framtid och alltid söka efter den som en knarkare söker sin nästa fix. Tomas, som uppenbarligen läste mina tankar, fortsatte:

”Det finns inget så berusande som själva livet, men kom ihåg att det fortfarande är berusning. Många faller under minsta beröring av hans Ande, och kan bli druckna i Anden bara genom ett smakprov. Men Gamla Testamentets tempelpräster var tvungna att lära sig att stå och betjäna också i närvaron av hans härlighet. Om du överlåter din kropp till detta liv, blir du drucken. Om du överlåter din ande, kommer du att bli vederkvickt, styrkt och se ännu klarare. Du måste träna dem som kommer att gå in i detta, att inte söka den känsla av välmående och berusning som kraften ger, utan att istället bli nyktra, förmögna att se klart och fungera i sin uppgift. Du har hela evigheten på dig att må gott efter att du fullbordat ditt uppdrag.”

Herren vände sig om och såg rakt på mig.

”Du kan sätta eld på nationer med denna fackla. Det är samma eld som Mose såg i busken. Detta är elden jag sände med honom för att befria mitt folk. Detta är vad jag tänker sända med mina budbärare för att åter befria mitt folk.”

Jag tittade på elden på vattnet och såg att vattnet bestod av mängder av varselser – människor! De var brinnande men brann inte upp. De kom till liv. Detta var en eld som en dag skulle täcka jorden. Den skulle förtära trä, hö och halm, men den skulle rena guld, silvret och ädelstenarna i alla människors liv. Jag tänkte på vad Herren sade i Luk 12:49:

Jag har kommit för att tända en eld på jorden, och hur gärna ville jag inte att den redan vore tänd.

Jag tittade på Tomas. Han visste vad jag tänkte.

”Ja, tiden är inne. Elden är nu tänd!”